

¡Gull-cull!

EL BOICOT RADICAL AL CORPUS

El del requeté.—Y donchs, ¿no deyeu que destorbarieu la processó?

En Mir y Miró.—Bé, però, en cambi, no hi hem deixat anar ni'ls gegants, ni l'Alcalde; en fi, cap trasto municipal.

Toca ja a l'abús la facilitat ab que, d'un quant temps ensà, s'organisen y celebren homenatges aquí y fora d'aquí en honor de personalitats més o menys il·lustres, y prenent peu d'ocasions més o menys oportunes y delicades.

Pera no agraviar als interessats no esmentaré noms; però si senyalaré el fet de que dintre les setmanes que portem de primavera van realitzats, en territori espanyol, si no m'he descomptat, la friolera de trenta vuit homenatges a tants altres personatges de poca o molta reputació en els camps de les lletres, de les arts, de les ciències y de la política.

El fet d'aquesta inusitada prodigalitat en semblant matèria y la circumstància d'haverse manifestat dintre del període primaveral, m'ha fet suposar si això dels homenatges serà efecte del moviment que les sanchs fan en aquest temps y que aixís com en els individus se manifesta en erupcions cutànies de tota lley de caràcters, en les col·lectivitats prenen formes d'exacerbació del sentiment admiratiu que s'ha de desfogar en homenatges pera restablir l'equilibri necessari en tota economia.

En quant a les causes que donen lloch a la dedicació dels homenatges no poden ser, per regla general, més insignificants y minses: l'haver obtingut un premi en uns Jochs Florals, l'haver estrenat una obra teatral ab èxit passador, l'haver exposat un quadre en el Saló de Pintures, l'haver donat una conferència sobre el cultiu de la remolatxa en temps dels vissegots, l'haver presentat una interpel·lació al Govern respecte a la conveniència de substituir els sigrons per les llanties en el ranxo de la tropa, qualsevol d'aquestes futeses són prou pera que uns quants amichs del hèroe y altres tants amichs dels amichs, després de fer sonar el bombo y els platelets durant uns quants dies pels diaris, extreman els calificatius en honra y gloria del futur homenatjat, acabin per reunir-se ab ell en qualsevol restaurant de moda, incensant-lo de sobretaula ab cada brindis patètic y ab cada poesia sublim, que n'hi hà pera trencar la digestió al pahidor més reforçat.

Però, al cap d'avall, petits o grossos, mèrits són aquells en que s'ha fonamentat l'homenatge. Lo que no he pogut entendre may, es el fet de que's concedeixen homenatges per motius que deurien originar tot lo contrari, y aixís n'hem vist d'organitzats en pro d'autors dramàtics, ab ocasió d'haver-li sigut xiulada una obra; d'artistes, ab motiu d'un veredict de d'un jurat d'art, negant premi a una tela; de diputats per no haver convenut a ningú del Parlament, després d'enrahonar quatre hores seguides; d'aspirants a catedràtics que han perdut les oposicions, y d'advocats, per brillants informes, a seguit dels quals ha vingut sentència condemnant al processat a cadena perpetua.

Se'ns dirà que semblants homenatges tenen caràcter de funció de desagravis, però, aixís y tot, no entenem de què s'han pogut agraviar els homenatjats si llurs fracassos han sigut efecte de justícia, y, cas de no serho, creyem que no es a tribunal d'apel·lació prou imparcial el constituït per amichs y seguidors de la persona pacient.

A seguir per aquest camí, no es dificultós preveure un desenrotll considerable de la industria hoste-

lera, ab aquesta extraordinària afició que'ns ha entrat d'homenatjar a tothom a base de cobert de deu pessetes. Al menys això hi sortirem guanyant, si be aquesta ampliació dels homenatges a n'els que han sofert fracàs, contrarietat, o desengany en les respectives gestions acabarà per treure valor als homenatges que ab el degut fonament se promoguin.

Després dels exemples que hem vist en qüestió d'homenatges de desagravis, jo crech que no'n trigarem a veure de consagrats a estudiants, prenent ocasió d'haver perdut el curs y a industrials ab motiu d'haver fet suspensió de pagos, lo qual, francament, ja fora l'última paraula respecte a la matèria.

Per lo que's refereix al interessat, al cap de turch, com si diguéssim, dels homenatges, la impressió de semblants apoteosis varia segons sigui la carnadura de la persona; als més, aquestes honres els afalguen, satisfàn l'amor propi llur y tot fentse el desmenjat, aspiren ab suprem dalit aquella deliciosa flaire d'encens que subtilment se barreja en la fumerola de les viandes dels succulents menús, però aquets que tan complascuts estàn del homenatge que se'ls hi tributa, en això sol demostren que no'n son mereixedors, perque els que de debò'n són dignes hi pateixen, hi pateixen terriblement, encara que sigui ben trobada la ocasió de que's pren peu pera glorificarlos.

Els tals podrien dir ab el poeta Zorrilla quan el posaren en compromís semblant:

«Me coronais? La excelsa coronación aguanto, pero tened presente que no aspiré yo a tanto; vosotros dareis cuenta de lo que hacéis por mí».

En realitat, per convenut que estigui un home del seu valer, no hi hà cosa més neguitosa que haver-se d'estar seriós y impertèrrit escoltant com el piropegen de tots cantons. L'un pondera el seu saber, l'altre les seves bondats, aquest la seva inspiració, aquell el seu art. D'un cap a l'altre de taula van tirant-li flors en obsequi seu, que moltes vegades se l'ensen per vanagloria mateixa del qui les hi endressa; y allí surt allò de gloria de la terra, y lo altre de patrici eminent, y lo d'artista insigne y lo de poeta diví, y demés locucions del diccionari de l'adulació, que afronten la modestia y la fan sofrir y sangnar. Y lo més greu es que un contra els insults pot tornarshi, però no hi hà manera de donar desfogament als nervis anant a plantofades contra aquets insuportables apologistes d'ocasió que a les barbes del propi interessat branden de manera tan desconsiderada el botafumeiro.

El *Flos Sanctorum* està ple de vides de gloriosos martres que lligats al poltro sofriren en llurs cossos els torments més esgarriuosos, però jo no sé encara si es més horrosos pera'l que es sentidament modest de natural, veures subjectat en el poltro d'una taula de restaurant, voltat de butxins ab frach y corbat blanc que ab sanya inconcebible no li deixen virtut per retreure, qualitat per alabar, ni obra bona per lloar.

Femnos càrrech de lo que'ns passaria a n'els humils y obscurs que no podem may ni somiar veurens

en el compromís d'haver de resistir un homenatge, si tot d'una els amichs, els companys y els coneguts se'ns possessin al voltant fent rollo y molt seriosament y portats del millor desitg de proporcionarnos una satisfacció, comensessin a fer l'elogi de les nostres qualitats personals:

—¡Y que guapo que està!

—¡Oh, y l'aire ab que camina!

—¡Quin bon gust en triarse les corbates!

—¡Que n'es d'artistich el seu pentinat!

—¡Quina veu més ben timbrada quan parla!

—¡Quina bella musculatura de conjunt!

—¿Y la expressió dels seus ulls?

—¡Que elegantment que estornuda!

¿No es veritat que n'hi hà per fershi a cosses per poch solipet que un se senti?

Donchs, velshiaquí el martiri a que inevitablement se veuen sotmesos els qui per un camí o altre arriben a la gloria, ab l'abús que actualment s'ha fet dels homenatges.

Aquells de vostès que no's sentin ab la necessaria virtut heroica pera sofrir-lo ab valor y resignació, comensin per renunciar a tot lo que'ls puga exposar a semblant perill.

Prenguin exemple de mi mateix que, per la por del homenatge, vaig renunciar a fer públich un invent de tanta consideració, com un sistema de *palillo* que vaig idear y que servia per quaranta vuit usos, excepte el d'escurarse les dents, que devia ser el seu propi y natural.

LLEIXIU

Pera'ls impugnadors de la campanya contra l'immoralitat

LA campanya de moralitat o contra l'immoralitat que's ve fent d'un quant temps ensà a Barcelona, ha produït, encara que sembli inexplicable, una contra campanya per part dels qui's plauen, com els garrins, en rabejarse en el llot y en la inmundicia.

En articles y solts de premsa, en mitings y conferencies, els avinguts ab l'estat de bruticia ac-

ELS VEÏNS DEL CARRER DE PELAY

—Per l'amor de la República, D. Alejandro, miri com estem: pòsim un casinet al carrer y aixís ho empedraràn, com ho han fet per tot el veïnat de la Casa del Pueblo.

tual que ha convertit Barcelona en un immens bordell, tronen contra els moralisadors, titllantles d'hipòcrites, de tartufeschs y d'enemichs de la llibertat, com si la hipocresia y la tartuferia no fossin realment en aquells que, ab manca de valor pera declarar que'ls són un plaer agradós pera'ls sentits les lectures pornogràfiques y'ls espectacles sicaliptichs, y, per lo tant, se resisteixen a veure's privats, excusen llur actitud en un sospitosíssim amor a la llibertat, que creuen volen detentar els partidaris del sanejament de les nostres costums públiques.

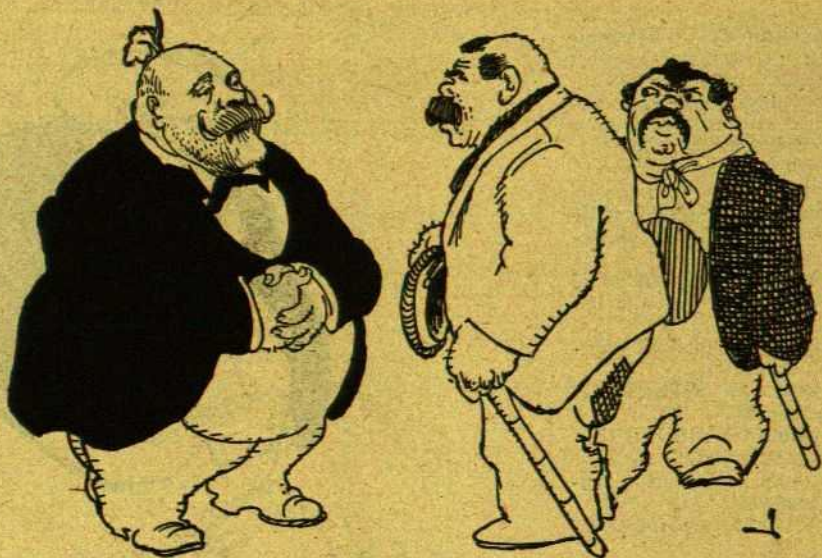
A n'els tals els recordarem la forma de procedir que en qüestions de moralitat tenen els països veritablement liberals y avensats, fentlos present la prohibició no fa gaire dictada per les autoritats de Gibraltar de que's representessin dintre d'aquella plassa determinades obres del repertori infim espanyol; les dificultats de sojorn que varen trobar als federals estats del Nort d'Amèrica el novelista Gorki y la seva amiga que l'acompanyava y convivía ab ell; la interdicció posada a les representacions de «Salomé» en els territoris de la progressiva Anglaterra y de la republicana Suïssa, y, finalment, el cas que ha motivat aquets retrets, o sigui el referent a la novela amorosa de M. d'Abbadia d'Awast significada personalitat del gran món parisiench,

que tant ha fet parlar aquets dies a la premsa francesa.

Donchs be, aquest malaconsellat senyor, desfent en un instant la fama d'home de bones costums de que fruïa y havia acreditat, després de simular que s'havia suïcidat tirant-se al Sena, va abandonar la seva esposa fugint cap al Canadà, acompanyat d'una amistançada.

Fins aquí el cas es vulgar y sovintejat cada dia, de manera que no mereixeria la pena d'esmentarse, si no fos per la circumstancia, més interessant pera els nostres propòsits, de que les autoritats canadenques, vetllant per la moralitat del país, tot just desembarcada la parella, van obligarla a reembarcar cap a Fransa, ahont ha arribat no fa gaires dies, donant forsa que dir y que parlar als desvagats de la *Ville lumière*.

Molt menys que a n'aquest extrem els moralisadors barcelonins han tractat de portar la depuració de les nostres costums, malgrat lo

ELS BUROTS CAPFICATS

—Pero, oiga usted, señor Serrallara: y con esa supresión de los consumos ¿nosotros quedaremos en la calle?

—No se apuren ustedes. Els ficarem a la Junta de Belles Arts.

qual s'han vist motejats de reaccionaris.

¡Reaccionaris Anglaterra, els Estats Units, Suïssa y el Canadà!

No'n volíem saber d'altra.

La revetlla

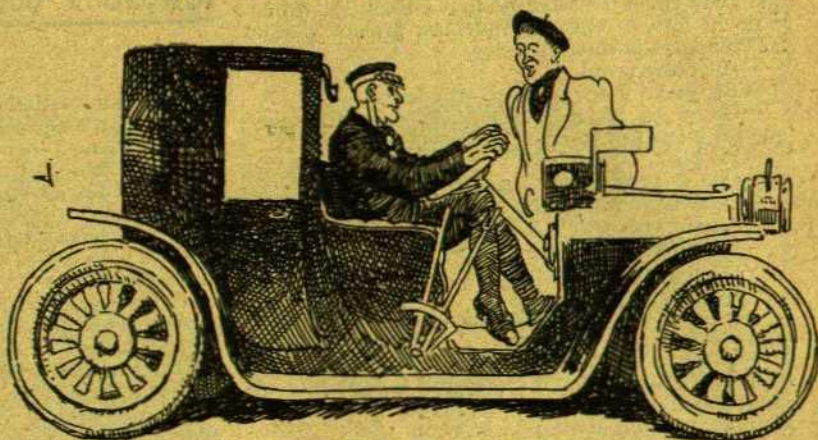
¡Oh la poètica revetlla!
oh la nit de Sant Joan,
cantada per tots els poëtes
desde en Viura a en Maragall.
Jo també vuy dedicarte
uns quants versos inspirats
tal com jo acostumo a ferlos,
segons hauràn reparat.
Lo que es d'atractiu, els juro
que la nit de Sant Joan
ne té per donar y vendre
y fins y tot per llogar
Olors de clavells y aufàbregues
veuràn que embaumen l'espai,
confoses ab l'aire tebi
y ab l'olor d'oli cremat
que sorgeix de les parades...
que no s'hi pot tenir nas.
Allí coques ensucrades,
allí bunyols dels bufats
nedant, com altres sirenes,
en un oli empudegant,
quals emanacions s'escampen

pels àmbits de la ciutat,
introduintse per les gorges
dels pacífichs ciutadans
y obligantlos, mal no vulguin,
a tossir o estossegar,
coses que, si jo no m'erro,
són d'igual significat.
Això sols, tempta y captiva
per sortir a passejar
y perdre la nit fent broma,
com fan els joves trempats.
Hi hà, ademés, els teatres,
pel qui s'hi vulgui tancar,
que fan trenta o quaranta actes
que duren fins l'endemà.
Tot en eixa nit poètica
convida donchs a gosar;
però jo, home pacífich
y que ja tinch certa edat,
l'any passat, plè d'experiencia
de lo que'm passà altres anys,
que un arriba mort a casa
cansat de tant *disfrutar*,
vaig resoldre fer *verbena*
de desde'l meu llit estant,
lo qual prova ab evidencia
que, sense ser esquerrà,
soch un home que practico
de debò l'austeritat.

La *verbena* al llit, vaig dirme,

no serà, si's vol, ideal,
però, en lo que fa a ser còmoda,
dubto que n'hi hagi cap
que hi pugui ser comparada;
perque, vaja, la vritat,
el llit es l'invent més sabi
que s'hagi vist ni's veurà.
Donchs, ab aquestes idees
series, nobles y formals,
després d'estarme una estona
pahint tranquil el sopar,
vaig anarmen a la «mona»
per dormir en santa pau,
lluny dels tràfecs y bullicis
y dels sorolls enervants
que per tot arreu se senten
en dia tan senyalat.
Però, fillèts, vaig errarla,
perque, allí, del llit estant,
aquesta vetlla poètica
que'ls poëtes han cantat,
va causarme tals angoixes,
va dar-me tants mals de cap,
que encara avuy m'enrecordo
y això que era l'any passat.
Entre piules y petardos,
trons, quèts, crits y saraus
vaig passar una *verbena*,
que no'ls hi desitjo pas.
La canalla del veinatge

va fer un foc dels més grans
y mentres se divertien
saltant el foc y cridant
jo m'entregava a les àligues
girantme d'aquí d'allà,
provant de dormir endebades,
y, acabantho d'adotar,
l'adroguer d'alli dessota
va organitzar un gran ball
en honor de les domèstiques,
raspes, en llengua vulgar.
No soch home de mal gènit,
però puchi d'il·lhi ben alt
que si hagués tingut una arma
aquella nit de Sant Joan,
hauria fet estropicis
entre la gent del veïnat.
Un manubri del diable
va comensar a tocar
el divertit repertori
que vostès ja comprendran:
vals, xotis, americana,
polka, mazurkes y vals,
repetint sempre les pessets
ab tan gran fidelitat
que a mitja nit ja sabia
de memoria tots els balls.
Y aquesta murga terrible,
aquet concert infernal

—Alsa, noy, quina vida la d'estudiant. Ara ja no teniu res que fer fins al octubre.
—Sí, però, en cambi, nosaltres, pera guanyar una carrera, necessitem sis o vuit anys, y vosaltres la teniu guanyada en un parell d'hores.

durà de les deu del vespre
fins ben entrat l'endemà
sense que, ni per clemencia,
haguessin fet mitja part.
Ab aquets recorts, donchs, dignin

si no tinch motiu sobrat
pera cantar les delícies
ab uns versos inspirats
d'aquesta vetlla poètica,
de la nit de Sant Joan.—FLAVIUS

A la plataforma

—Endemés, prenda, encara no ha pujat que'l cor m'ha fet no se què y la mà se m'ha quedat parada, de modo y manera que si no me la desperta'l cop de timbre del cobrador, encara'l cotxe estaria parat al pla de la Boqueria.

—Veyam si aixafarà algú.

—Vostè'n tindrà la culpa. Y al cap d'avall, si no ha de correspondre al amor sobtat que ha fet néixer dintre'l meu cor, potser me convindria fer alguna desgracia. Aixís me ficarien a la presó y estaria segur de no veure aquets ulls que m'assassinan... ¿Ahont me va ab aquesta mirada pertorbadora? ¿Que no ho veu que això es un atentat al sossego dels homes de be?

—Miri què diu aquí dalt: *no distraer al conductor.*

—Donchs que's privi de pujar a les dónes com vostè. (Pausa). ¿Com s'ho fa per ser tan bonica?

—Se coneix que no s'ha burlat de ningú aquet demati.

—Parlo formal, prenda. Y no ha de fer més que dir una paraula perque demà mateix m'arribi a la parroquia y digui lo que fa'l cas al senyor pare capellà que's cuida del rengló dels matrimonis, al objecte de que d'aquí tan poch temps com pugui enllesteixi tots els requisits que siguin del cas y ens engegui trona avall, a fi y efecte de que caigui al nostre damunt la benedicció y demés adminiculs que són necessaris pera que dos que s'estimin puguin viure en pau y gracia de Deu y seguir en un tot els consells de la epístola del gloriós Sant Pau.

—Y cantar els goigs de Sant Prim.

—¿De cap manera! Tot lo més els de Sant Just. Ab això, cuiti a dirme que si ben depressa, o de lo contrari engegó'l motor a tota màquina y'm suicido y la suicido y suicido a tot el passatge, d'una conformitat que may més se'n cantarà gall ni gallina.

—¡Jesús, María, Joseph!
(Pausa. Cop de timbre. El tramvia's para y puja o baixa un passatger o una passatgera: tant se val).

—Digu'l testimoni: ¿a quina distancia estava quan van tirar el primer tret?...

—A un metre.

—...¿Y el segon?

—A un kilòmetre.

—Ja es córrer.

—¡Apal! ¿Encara no està això? Cuitem una mica, que avuy tinch d'arribarme fins a Santa Madrona y no hi fora a temps... Endemés, prenda, d'aquí tres semanas ja serem felissos.

—Be corre prou!

—Es que'm friso. ¿Que no ho coneix?

—Oh, ja, ja. No més hi hà un inconvenient perque no puguem casarnos.

—Y es?...?

—Que jo ja soch promesa.

—Desdèixissen.

—Ara hi corro.

—Be me'n desdiré jo.

—¿També es promès?

—Molt.

—Y ¿gossaria fer una picardia aixís a la seva enamorada?

—La meua enamorada es vostè y prou. Y no hi hà més. Y l'altra ja's pot corsecar si li dona la real gana, y que no s'hi casi ab mi, perque això no es a Moreria y ab una dòna n'hi hà prou.

(El cotxer volta la maneta y el cotxe's para en sech. Es que ha arribat a la plassa de Tetuán. Un nen ab un cistell, s'enfila al pujador).

—¡Pare!

—¡Porta, porta!

—Teniu. Ha dit la mare que'l pà us el compreu.

—Donchs ¿què fem d'allò?

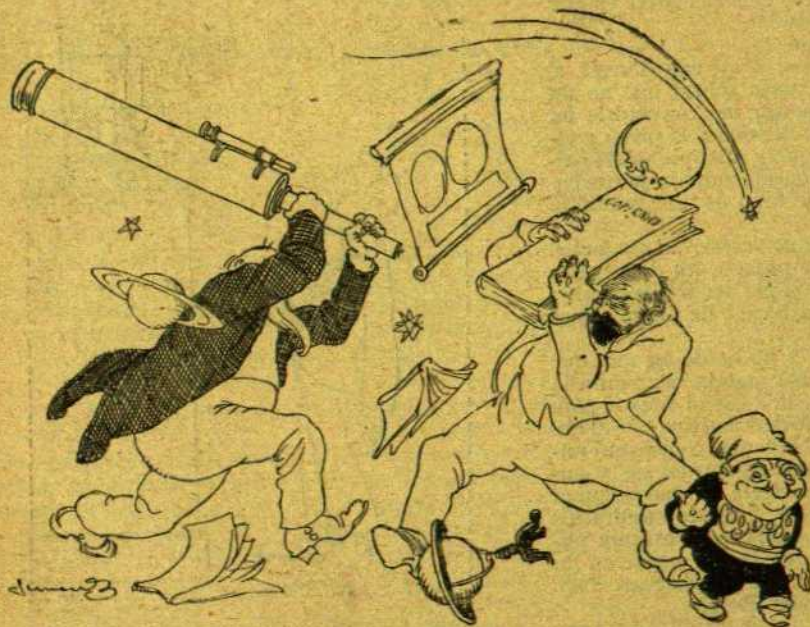
—¿Encara té vergonya de parlar després de descobrir que era casat?

—Més mèrit per mi al estimarla.

—Vaja, aturi, aturi, que tinch de baixar.

(Ell obra la porta; ella baixa y pren el farcell que ell li entrega, tot procurant estrènyerli la mà de passada. Un home jove que hi hà al costat del tramvia, dona una garrolada al cotxer. Es el marit d'ella, que la està esperant per dinar a l'ombra del passeig de l'Industria, fent servir un pedris de menjador).

L'ALTRE

—¡Caram! ¡Aquets astrònoms sempre s'estàn barallant; potser se pensen que'l cel es un cel... obert!

NINOTS Y COLORAINES

Els dibuixos a l'Exposició

ESTICH molt enfadat ab els aiguafortistes; gairebé tots fan escenes de molls, plens de barcos, bastant fantasmes, ben vells, ab molts pals y molt cordatge, sobre tot molt cordatge; y tot hen enredat y ben tétich... Això m'enfada molt perque es una solemne tonteria. Y quan no són temes del port, són temes de fàbriques assassines ahont els obrers s'hi gasten la vida a seixanta per hora; grans fundicions plenes de fum y d'enredos, grües y calderes que semblen instruments de torment de gegants, carros que semblen fets expressos pera aixafar ciutades, dónes d'obres brutes, miserioses, carregades de criatures que pateixen... Els aiguafortistes sembla que no més vegin les miseries de la vida del treball y les dibuixen tan negres com poden.

D'això'n té gran part de culpa el mestre Brangwin, que a l'Exposició passada ens va voler fer veure tota la poesia que tenen aqueixos temes, y els joves aiguafortistes no han vist més que'ls temes y han deixat la poesia; han fet com aquells modernistes de l'ambient que omplien les teles de boires grises ben espesses y no hi posaven res més.

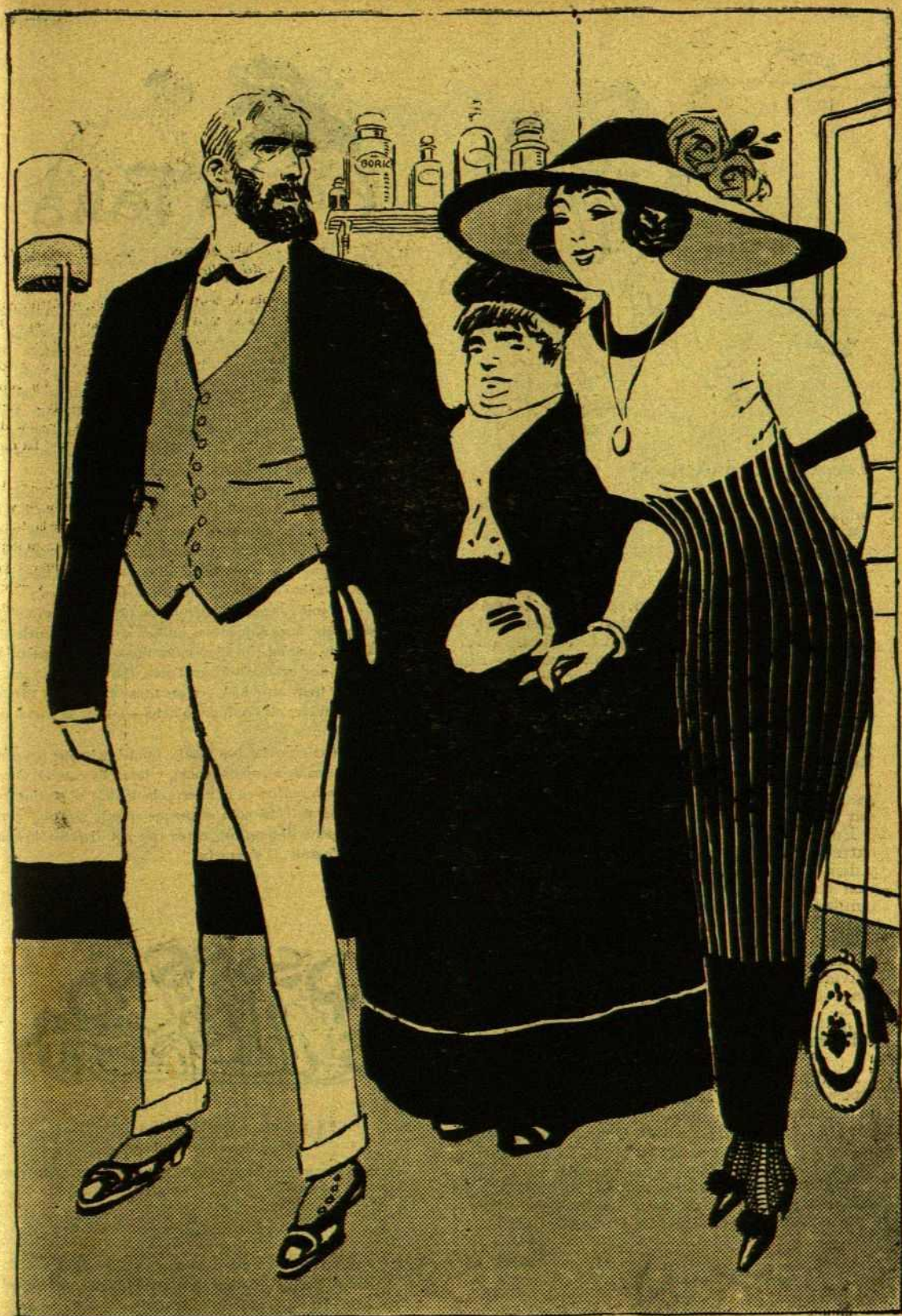
Aquest any en Brangwin també hi té sis o set aiguafortis, però la majoria són d'altres temes, que, ajudant Deu, també deuràn ser repetits pels aiguafortistes que'l segueixen. Vetaquí lo que passa volent anar sempre al darrera d'altri; que may un se li pot posar ni al costat.

Dels que no fan aiguafortis n'hi hà que també ab el carbó conreuen els temes tétichs; potser ho fan per creure que són els únics que poden estar en consonancia ab les negrures del carbó. En cambi, els pastellistes tots cerquen coloracions de mare-perla; hem arribat al domini del material sobre l'esperit, que diria un mestre de Llotja; invito als

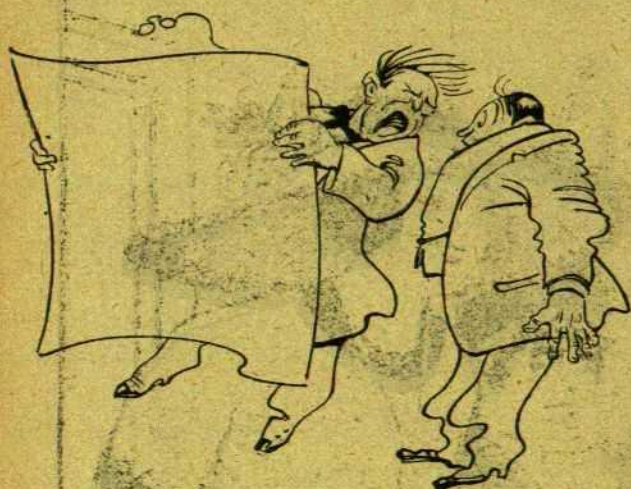
pastellistes a anar a veure els pastells de la senyora Mutermilck que són exposats a càn Dalmau.

L'aquarela ha guanyat molt en el concepte que generalment se tenia d'aquesta pintura. Els aquarelistes d'abans eren una mena de mosaiquistes; el truch era fer moltes coloraines ab petites pinzelladetes; que brillés tot com un prisma de llum de menjador. Ara s'han adobat molt; els aquarelistes pinten ara ab bastanta decencia, y això es una cosa a fer constatar y de desitjar que duri y que progressi.

Els litògrafs—no vuy dir els que tinen litografies pera factures y targetes comercials o etiquetes d'ampolla, vuy dir els artistes com era en Whistler, y com són en Pennell, en Renouard,

—En aquest quarto volen operar al malalt? Es molt petit això.
—Aquest quarto petit? Hi cap quatre vegades la seva clientela, doctor.
—La viva vuy dir... no la morta.

LA PENETRACIÓ PACÍFICA

—Aquests francesos abans ens motejaven de ganduls, y ara, perque hem ocupat Tarache y Alcázar, ens censuren per masses ocupacions.

L'Otto, el mateix Brangwin, etc., són també dels que fan bona feina rehabilitant aquesta art reproductiva que havia devingut tan carrinclona.

Són una nota interessant de la secció de dibuixos de l'Exposició, les plomes den Sullivan pera il·lustrar l'obra «La Revolució francesa» den Thomas Carlyle, que fan de la galeria del saló central un lloch important de l'Exposició; y les aquereles destinades també a l'il·lustració de llibres, den Backham.

En Bartels tampoch fa un mal paper ab les seves aquereles; y els aiguafortistes italians fan quedar molt millor que'ls pintors, l'art de la seva terra.

En resum, quasi, quasi m'atreveria a dir que entre'ls dibuixos, aquereles, aiguafortis, litografies y demés gravats, es hont se troba lo poch bo de l'actual Exposició. Ara'm sab greu d'haver perdut el temps buscant obres artistiques entre les pintures quan ahont havia hagut d'anar desde bon començament es a les sales y galeries dels dibuixos. Y no ho dich perque allí s'hi trobin els Cornet, els Llaverias, els Opisso y altres notabilitats de la casa, sinó perque, realment, es allí lo bo.

Els germans Teixidor a cà'n Parés

La Pepita Teixidor y el seu germà Modest tenen exposició a cà'n Parés. La Pepita es pron coneguda de tothom per lo be que sab pintar les flors; ne sab tots els secrets y hi posa tota la seva trassa, que no es poca, y aixís surten aquell be de Deu de garbes, que no fan anyorar pas les flors de debò.

En Modest Teixidor hi té uns retrats molt bonichs —alguns pequen precisament de massa bonichs— y uns temes de paissatge fets ab molta trassa.

ESPÁTULA

«La flor de la vida», dels Quintero.—«Voces de gesta» (La escribió don Ramón del Valle Inclán).

Els Quintero, a copia de sentirse dir guapos, al últim potser se n'han refiat massa. Y d'aquí'ls deu haver vingut la idea de fer una obra de tres actes ab dos personatges solament. Y d'aquí'ls ha vingut un d'aquells èxits en que'l públich, al aplaudir, sembla tot lo més que piqui al vigilant. (Tenint en compte que'l vigilant és d'aquells que diuen voy desseguit y que compareixen a la primera vegada de dirho). Vuy dir, en resum, que'l diàlech en tres actes «La flor de la vida» no m'ha agradat. Y a vostès tampoch.

En cambi, ja no puch dir ben be lo mateix de «Voces de gesta» «que escribió don Ramón del Valle Inclán», un seuyor que es manco de la mà esquerra però que sab ahont té la dreta y se'n serveix pera escriure un castellà deliciós, arrencat dels sigles d'entonces. Potser en el conjunt de l'obra hi ha una certa dallonses y en la construcció una mica de daixonses y en el cayent de algunes escenes s'hi troba un no sé què, però té un segón acte que fa pensar ab les millors concepcions dels millors tràgichs que ha tingut el món: Shakespeare mateix, ja veuen. Per acabarho d'adobar, l'obra està en vers y això, tractanse de coses atrevides, sempre atenua quelcom. Perque de coses atrevides els dich que n'hi hà, sinó que la literatura les tapa una mica.

Y la Guerrero, per la seva banda, també fa lo que pot pera treure la cruessa de alguna situació, y tant ella com els altres posen els cinch sentits en la interpretació dels respectius papers, y el que no'ls hi posa es perque si acàs no'ls té, però de totes maneres hi posa tots els de que pot disposar, lo qual es sempre d'aguir. Y s'agraeix.

VIROLET

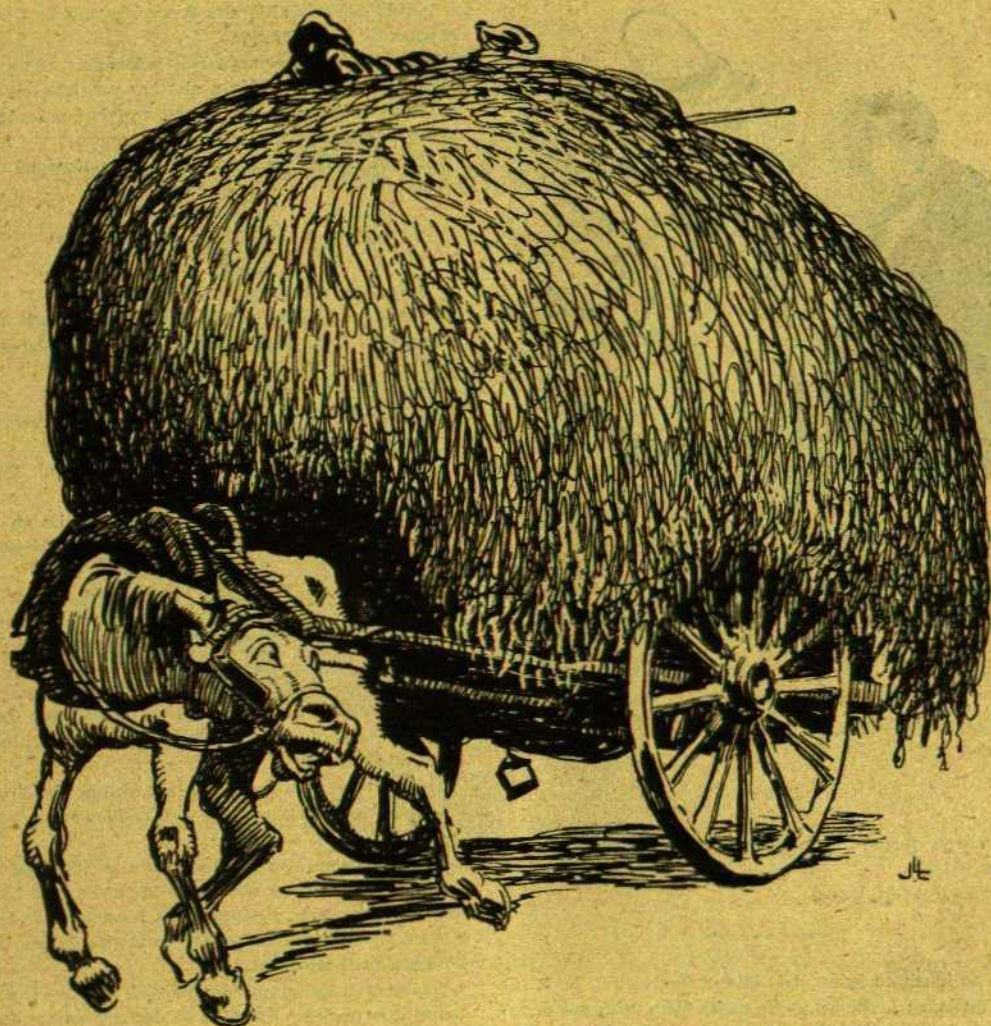

PARAULES de don Peret
dites després d'un banquet:

«Quan creguem que la revolta sigui necessaria, no la predicarem de paraula, sinó que'ns posarem davant».

¡Ja trigarem!

FRAGMENTS escullits de la ressenya de l'Assamblea de la Joventut Federal Nacionalista Republicana, de la qual es president el propietari de Papitu, D. Oriol Martorell.
La ressenya es del mateix orgue nacionalista El Poble Català.

CAVALL, FILÓSOP

—¡Quina llàstima que no m'hagin enganxat al revés! Ab la gana que porto...

«Aprovat l'esmentat projecte, s'entrà al torn de proposicions generals, presentantse'n nombroses y donant lloch algunes d'elles a DISCUSIONS APASSIONADES, verament d'una Assamblea de joves».

Això té'l mateix valor que dir «d'un joch de criatures».

«A UN ALTRE APASSIONAT DEBAT donà lloch una altra proposició fent constar «la protesta de la joventut per la salvatjada comesa pels carlins a Sant Feliu de Llobregat». La proposició fou aprovada per una grossa majoria».

«Finalment, després d'altre LLARCH, APASSIONAT Y INTERESSANT DEBAT, va aprovar la Junta, per un sol vot en contra y algunes abstencions dels que creyen inoportú el plantejament de l'assumpte, una proposició en la qual l'Assamblea «acorda fer públic el desitg de la Joventut de que l'U. F. N. R. vagi sola a la lluita en les vinentes eleccions municipals».

«Y després d'algunes breus y eloqüents paraules del president de la Joventut, don Oriol Martorell, acabava l'Assamblea, en mitg de DISCUSIONS PLENES DE FOGOSITATS, però sempre dignes, a vora les dues de la matinada».

Una Junta ab tants debats,
y tots llarchs y apassionats,
y crits y fogositats,
això, senyors, més que Junta
seria una orga de gats.

L'invariablement cursilissim autor dels «Ecos» d'El Poble s'esforça en fer notar que la professó de Corpus es una festa més profana que religiosa.

Ab aquesta frase cursilíssima, ho dona per provat:

«La mateixa mà de noya que llença grapats de pétals damunt del tàlam, abans ha deixat caure unes flors quan el xicot passava».

¡Home, home! Vostè confón les illes britàniques. La noya aquesta de la seva frase cursi, pot fer abdues coses sense provar que la professó sia una festa profana.

Si l'autor dels «Ecos» fos religiós, seria un intolerant ridícol

—¿Ahont yas, Tonet, tan mudat?

—Home; ahont vols que vagi? Soch barber y valg de barbena.

que creuria que les noyes, pera ésser bones cristianes, no poden festejar;

¡No sigui neula, home!

En un lunch en honor dels interventors del C. N. R. de Gràcia, en Lluhi ens va fer molta idem calificant de calaverada tota intel·ligència ab les dretes en les eleccions municipals.

La tirria a n'en Cambó li fa veure llumanetes a n'el pobre Lluhi. Calificar de calaverada l'acte patriòtic y decent de treure de la casa comunal als forasters que acaben de buidarla, es no tenir cap mena de sentit y molt menys el *juridich* de que tant s'alaba el *leader* número 3 de la esquerra.

Lo que es una calayerada, perque es ben be anar a córrer aventures, es refiar-se de triomfar ab les propries forses... problemàtiques.

Però en Lluhi, que «vol que's conegui el seu pas per l'Ajuntament», es un bon calculista y compta a cada elecció que seràn prous pera anar sols. Y es que ab l'*empeny* que posa en Lluhi en anar sol, arriba a fer creure que lo que menys l'interessa es que siguin molts els candidats triomfants. Mentres ell surti ne té prou, encara que sigui sol.

Perque que surti en Lluhi, ja ho es per ell un triomf.

Com que may sortia.

La gent d'*El Poble* y del C. N. R., treballen molt pera convèncer als seus *estimats companys* de la plassa del Teatre, y als no menys estimats federals, pera que deixin els seus respectius locals y se'n vagin a unir-se ab el C. N. R. del carrer de Pelayo.

Sembla que's aludits no's donen per entesos y van fent el paper de senyor Mariano.

El motiu de la campanya dels nacionalistes en pro d'aquesta fusió de locals, obeeix a alts fins polítics, entre ells, el d'estalvi de lloguer y gas. Perque sembla que les baixes puguen y les altes baixen.

Lo qual es una paradoxa digna d'un «Eco» del diari nacionalista.

La Societat «Clarís», pera commemorar el XXII aniversari de la seva fundació, va organisar una funció a benefici dels pobres de la barriada ahont està situada la esmentada societat.

Tot això està molt be y mereix aplaudiments.

Se posà en escena «Mal de Amores», «El cuñado de Rosa» y «Corpus Christi».

Això ja no està tan be. El títol ens hi sobra... El títol de la societat, s'entén.

Perque pera representar aquestes tonteries en castellà, no trobo la necessitat de molestar pera res al patrici Pau Clarís.

Dient «Sociedad Frascuelo» estaven llestos.

En Lerroux sembla que ha tirat la capa al toro.

No es que s'hagi fet torero ni molt menys; tot al contrari; a mida que va posant panxa y enriquint-se, les *cojidas* li fan por.

Diem que ha tirat la capa al toro, perque ab tot lo que fa y lo que diu, sembla que tan se li endonin verdes com madures.

Declaradament s'ha posat en favor de les *clases altas* de l'Ajuntament, deixant ab un pam de nas a n'en Lladó, Vinaixa y companyia. Ens referim a l'assumpte de les atraccions del Parch, en qual negoci sembla que l'home no deixa d'estarhi molt interessat.

Ademés, en l'assumpte del Marroch, també el *caudillo* se buria de la professó. Ell que's va declarar mestre dels *deixebles* que varen anar a les barricades per oposarse a la guerra, ara's mostra partidari de l'acció espanyola al Marroch.

La gent petita del partit, que són els que s'ho varen pendre en serió, estan molt sorpresos d'aquét canvi del seu emperador.

Però es que baden.

En aquells temps en Lerroux podia escabullir-se ab l'excusa del desterro, y ser mestre de lluny d'uns deixebles tan imprudents, es molt més fàcil que donalshi lliçons davant dels mausers.

En Rovira y Virgili també té cops bons y un d'ells es l'article que publica en *El Poble*, un d'aquets últims dies, contestant, ab molta sinceritat, un altre article de l'Alomar titolat: «El catalanisme vist desde enfora».

A dir veritat, en Bieló podia estalviar-se perfectament aquet títol aclaratori, perque ell li ha vist sempre desde enfora el catalanisme; per la rahó de que se l'ha mirat desde la galeria de les seves idees originals que són centralistes a la francesa y imperialistes a la mallorquina.

Però en Rovira ho agafa per un altre cantó y ens en alegrem, perque sempre alegra veure en un diari català, que molt sovint no més ho es per l'idioma en que està escrit,

EN RAYMOND Y'LS INDUSTRIALS DE LA RAMBLA

—Home, senyor *Raymond*, vosté que fa tants jochs d'escamoteig ¿no podria fer desaparèixer aquets anuncis que'ns tapen la vista de les botigues?

frases tan entenimentades com la ab que acaba l'article en Rovira y Virgili:

«¿Però, mentrestant, no podríem aquí posarnos a la feyna PRIMORDIALMENT (això ho subratillo jo) necessaria d'enfortir, d'intensificar el sentiment nacional del nostre poble?»

¡Xòcala, noy! Però, la veritat, pera arribar a n'aquet resultat, no calia donar tantes giragones fins a arribar a lligarse ab la conjunció republicana socialista espanyola.

¡Ens sembla molt que no es per aquí que s'intensificarà el sentiment nacional del nostre poble!

El Poble, reproduceix un fragment d'El Liberal de Madrid que diu: «de cualquier modo, es indispensable que en la critica hora actual nos pongamos todos al lado del gobierno».

Y el diari del P. U. F., encápsala aquestes línies ab el títol de «Tots no».

Be, tots no, ho deu dir per nosaltres, porque per lo que

fa a n'ells, no fa pas tant temps que'ls nacionalistes varen telegrafiar a D. Pepe notificantli que estaven al seu costat en tot y per tot.

Això de que aleshores s'hi posessin y ara no s'hi trobin, no'n pot ser d'altra sinó que no'ls hi han volgut.

FINS ara han protestat de les atraccions del Parch, els empresaris de teatres y cines. No trigaràn gaire temps a protestar els botiguers del carrer de Ferràn.

Per ara ja's demana permis a l'Ajuntament pera instalar a la Plassa d'Armes, una botiga de quincalla y bisuteria.

Y's concedirà el permis pera això y pera tot lo que's vulgui.

S'anuncia una Junta General de socis del «Círculo Artístico», pera tractar de la dissolució de la societat, si es que entre tots els que van firmar aquella célebre protesta

contra'ls que no trobaven bona l'Exposició, no's poden arbitrar medis pera sostenir-lo.

El jutjat demana les cinchentes pessetes de multa que'l Governador va imposar al «Círculo», en càstich per jugar als prohibits; y les cinchentes pessetes no's troben en lloch pera ferles efectives. Ademés, aquells senyors han vist que ab l'art sol no poden sostenir el casino pseudo aristocràtic, y ab la prohibició del joch no poden sostenir la casa.

JA se sab perque no's fa la tan *deseada* reorganissació del partit canalejista a Barcelona. Segons un diari, no's fa per-

«requeté» refugiado bajo la sotana del Obispo, en la procesión».

¡Be són prou bona gent donchs els lerrouxistes! No era pas això lo que va dir en Mir y Miró davant de tots els regidors de Barcelona en aquella sessió.

CADA mes va més de baixa la recaudació dels consums, y cada mes pugen més els comptes del cotxer municipal.

Encara que no s'hagués fet la llei de substitució dels consums, aquí haurien arribat a desaparèixer; lo que no desapareixarà al pas que anem són les ganes d'anar en cotxe que hi

ENTRE MOROS

- Tu que has estat a Europa ¿què es això de la civilització que diu que'ns volen portar?
- Donchs, consisteix en pagar cèdules ab recàrrech, impostos sobre'l lloguer, contribucions de tota llei.
- ¡Batúa Mahoma! Donchs, digues que deu ser una delícia.

que en Marianao va dir al quefe que ara ja's va be a Barcelona ab les coses tal com estàn, y que mentres els lerrouxistes estiguin tan sotmesos a les ordres del govern no s'ha de pensar en reorganissacions que divideixen forces.

D'això'n diem ser pràctic, pera no dirne una altra cosa.

ABANS de la professó del Corpus tot eren amenasses y parlar de provocacions y represalies. Se va fer la professó, y els lerrouxistes van tenir por, y a l'endemà la gazeta lerrouxista deya que la seva gent havien vist passar la professó ab olímpich despreci, y que'ls quefes del partit no van voler dlevar a las multitudes radicals a cometer actos que pugnan con su conciencia y con el respeto que se debe á sí mismo; y que'ls lerrouxistes «no son provocadores ni saben agredir, sino contestando á otra agresión, que les repugna buscar al

hà entre'ls demòcrates elegits per la *Casa del Pueblo*, y entre llurs families.

EN Lerroux ha desautorisat, ab la seva carta a la majoria de l'Ajuntament referent als plets de consums y escorxadors, a la Colla de la Gana. En Vinaixa, en Lladó y allàteres, el comprometen massa, y al quefe no li agrada la gent que treballa brut.

—Feu lo que volguèu—els deya un dia—però feuho ab finor; els meus amichs són contraris d'operacions burdes.

En Vinaixa y en Lladó s'han tornat a entrevistar ab l'Hertero y en Dessy pera tractar de la fundació d'un diari que contrarresti en el partit l'influència de *El Progreso*.

Els carlins han fet fiances pera tots els seus presos de Sant Feliu que han quedat en llibertat provisional.

Els capitalistes del lerroixisme més s'estimen emplear els seus diners en balnearis aristocràtics, automòvils y finques de recreu.

Y El Progreso diu que es una injusticia que'ls carlins no siguin a la presó y els lerroixistes sí.

Allò que's deya de que les atraccions del Parch són den Lerroux sembla que's va confirmant.

En Lerroux va entregar una carta a n'en Mir y Miró pera que la lligés la majoria de l'Ajuntament, ordenant que's donguessin tota mena de facilitats a les atraccions.

Els lectors de ¡CU-CUT! recordaran que en Lerroux, quan va ser a Buenos Aires va trobar un capitalista pera explotar un parch d'atraccions allí.

Són caps que's lliguen.

Ab l'entrada del istiu ha vingut la calma en els negocis molts obrers se troben sense treball y sense esperances de tenirne fins a la tardor.

En Lerroux y l'Emiliano s'han trobat a Madrid pera emprendre una excursió d'istiu y deixarse caure una temporada al aristocràtic balneari de Fortuna.

A Minsk, població russa, acaba de passarhi un cas sense precedents.

La policia ha detingut a un elegant aristocrata, anomenat Bakireff, denunciat per un dels seus sogres y acusat del delict de poligamia.

El senyor Bakireff es un perfecte gentleman, una persona fina, instruida y distingida. No li agraden les violencies ni les situacions tivant.

Ab totes aquestes qualitats, va sorprendre extraordinàriament quan la policia'l detingué.

El jutge, al cridarió a declarar, li ha comunicat que se l'acusava del delict de poligamia y que, en realitat, se confirmava que'l senyor Bakireff s'havia casat onze vegades ab altres tantes senyoretes de gran posició.

AL TIRO DE PICHON

—L'he tocat de l'ala; qui sab ahont anirà a parar...
—Segurament a Sant Boy.

Aquet gentleman, avesat a la gran vida, se gastava fàcilment el dot de la seva esposa, y aleshores, enemich de les situacions tivant, abandonava el país y's casava novament. Això li era fàcil, gracies el seu físich atrayent y a les seves maneres galans.

Onze esposas ha deixat y onze fortunes ha gastat. Tot això ab una correcció model.

Tan bon punt s'ha sabut que'l senyor Bakireff estava en mans del jutge, totes les esposas ofeses han demanat pera ésser part en causa. La culpabilitat den Bakireff es, donchs, manifesta.

La vista de la causa ha tingut lloch un d'aquets darrers dies. El gentleman se presentà a la sala elegantment vestit, y ab una correcció exquisida ha escoltat tots els càrrechs que's formulaven contra d'ell.

Quan el president l'ha autorisat pera disculparse, en Bakireff s'ha aixecat y ha dit.

—Podria demostrar la meua ignocencia, però això fora desmentir les afirmacions d'aquestes onze hermoses senyores que m'acusen. Aixís, donchs, declaro que es molt probable que jo m'hagi casat onze vegades, però lo cert es que jo no recordo més que'l meu casament ab la senyoreta viscomtesa de Berkof.

Aquesta, que's trobava a l'audiència se senti tan satisfeta de que'l seu espòs la reconegué com a esposa que retirà l'acusació.

La viscomtesa de Berkoff acabava d'heredar set milions. Ella's cuidà d'indemnisar a les deu esposes pera que retinessin l'acusació y ell... ell ja's cuidarà d'acabar ab lo que quedi.

L'esperit d'associació

Un fet curiosíssim, succeït fa poch en un poblet reduït de Fransa, prova una vegada més fins a quin punt està arrelat l'esperit d'associació en la vehina República.

L'escena passa davant del tribunal correccional.

El President.—Que entrin els vaguistes.

(Entra un pobre home, qui revela en el seu semblant la fermesa de les seves conviccions socials).

El President.—Que entrin tots.

L'Agutzil.—Senyor President, no més hi hà aquet.

El President.—¿Còm! ¿No li hà ningú més? (dirigitse al vaguista). Els vostres companys ¿ahont son?

El Vaguista.—¿Els meus companys soch jo!

El President.—Pregunto pels altres vaguistes.

El Vaguista.—¿Els altres vaguistes soch jo!

El President.—No ho entench. En fi, que entri l'amo d'aquet vaguista.

El Vaguista.—¿El meu amo... soch jo!

El President.—Encara ho entench menys.

El Vaguista.—Ja li explicaré. Jo soch manyà y com que'ls manyans del meu poble varen declarar-se en vaga...

El President.—¿Tots?

El Vaguista.—¿Tots!

El President.—Donchs el vostre amo que es el que us hà denuncià a vos, ¿ahont es?

El Vaguista.—Es aquí.

El President.—¿Ahont?

El Vaguista.—Aquí al damunt dels meus gànguils, perque el meu amo soch jo, com ja he tingut l'honor de declarar.

El President.—Aixís...

El Vaguista.—En el meu poble no hi hà més que un obrer manyà y aquet soch jo... y també no hi hà més que un patró manyà y aquet soch jo... No fassi aquesta cara, senyor President. Posis en el meu lloch. Figuris que vostè es obrer manyà del meu poble y que de la nit al dia reb un avis de la Confederació General de París, ordenant la vaga general de l'ofici en tota la Fransa... Molt be: jo com a obrer manyà me declaro en vaga. Jo soch aixís: quan els meus companys de París se varen sindicar, jo'm vaig sindicar; quan ells varen acudir en massa, manifestant davant de la casa dels patrons jo vaig reunir-me en massa pera manifestar davant de casa'l

meu patró; quan ells varen xiular, escupir y maltractar als seus burgesos, jo vaig xiular-me, escupir-me y maltractar-me; quan ells varen assaltar els tallers de París al crit de ¡visca la vaga! ¡morin els patrons! jo vaig assaltar la meua botiga cridant això mateix; quan els meus companys de París se varen formar en files estretes pera resistir les cargues de la policia, jo vaig formar-me en files estretes contra'l guarda bosch del meu poble. Y m'enorgulleixo, senyor President, de que mentres els meus companys de París varen haver de fugir dispersats per la policia, jo vaig resistir heroicament.

El President.—Aleshores ¿per què us havèu denuncià?

El Vaguista.—Com a patró, he denuncià al meu obrer, donchs els sindicats de patrons manyans de París me va avisar que denunciés tots els danys que'm varen fer els obrers en la botiga. Aixís, jo, com a patró, m'acuso a mi com a obrer, d'haver-me reventat la manxa ab un cop de mall.

El President.—Lo que heu de fer es tornar a obrir la botiga y posarvos a treballar.

El Vaguista.—¡May! Ahir mateix, reunit en Assamblea en la plassa del meu poble, vaig acordar per aclamació seguir la vaga.

El President.—Donchs, ¿quan cedirèu?

El Vaguista.—Quan jo, com a patró, vulgui accedir a lo que jo'm demano com obrer.

El President.—¿Accediuhi desseguida, donchs!

El Vaguista.—¿Això may!

El President.—Donchs, aixís ens exposem a que això duri eternament. Ja que vos sou a la vegada, el vostre obrer y'l vostre patró, procurèu entendreu ab vos mateix.

El Vaguista.—Ja ho he provat, però no puch arribar a una solució satisfactoria. Tot lo que desitjo tenir com a obrer, cal que m'ho refusi com a patró.

El President.—En aquet cas, ¿què es lo que comptèu fer pera solucionar el conflicte?

El Vaguista.—Molt senzill: com a patró, demà mateix llogaré un obrer esquiroi... Y com a obrer, demà mateix l'esperaré al plegar y li faré una cara nova.

X

¡CU-CUT!

PERIÓDICH SATÍRICH AB NINOTS

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4

PREUS DE SUSCRIPCIO: Trimestre, Barcelona, 1'50 ptes.; a l'ora, 2 ptes.; extranger, 2'50 francs

Aspecte del carrer de Mallorca, tros comprès entre Aribau y Muntaner, al ser destapada la fatxada del edifici destinat als **GRANS TALLERS DE GRAVAT DE LA CASA**

BAGUÀ Y CORNET

Avuy instalats al carrer de Bonavista, número 30 - Encàrrecs: Cardenal Casañas, número 4

Si volèn estalviarvos diners o disgustos comprèn

Código de Comercio, bonicament relligat en tela. Ptes. 3	Manual práctico de la Recaudación y Apremios. Ptes. 4
Código Penal. 3	Manual de los Aranceles de Aduanas, en tela. 2'50
Código Civil. 4	Manual con la Legislación al Impuesto sobre
Manual de la Legislación del Trabajo. 3	Azúcares y Achicorias, en tela. 2
Manual de la Renta de Aduanas. 5	Manual de Justicia Municipal, en tela. 3
Manual de la Legislación de Aguas. 3	Manual del Impuesto del Timbre del Estado, rúst. 2
Manual de la Renta de Alcoholes. 3	Manual de la Legislación de Caza, rústega. 1'50
Manual de la Legislación sobre el Gas y Electricidad. 3	Manual de la Contribución sobre Utilidades y de
Manual de la Contribución Industrial y de Comercio. 2	la Riqueza, rústega. 1'50

De venda a la **LLIBRERÍA BAGUÀ**, Cardenal Casañas (abans Riera del Pi), número 4

¿Queréis la Salud??

FERRO-QUINA-BISLERI

APERITIU HIGIÈNICH ♦ RECONSTITUYENT PODERÓS

Dona gana, sanch y vigor ♦ PROBEULO ♦

Postals de moltes menes

LLIBRERÍA BAGUÀ.—Cardenal Casañas, 4.—Barcelona

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina prenent **Jaquecurine Golobar** 1 pta. capsa. Demanis a totes les farmacies y Rambla de les Flors, 4.

ANEMIA

Se cura ab el **VI D'OSTRES**

del **DR. SASTRE Y MARQUÉS**

Hospital, núm. 109.—BARCELONA

TROPHOGENO FONT

Convalecencia, anemia, Dr. Andreu Serra, Pelayo, 9 y Font, P. Gracia

AIGUA DE ST. HILARI

No patirèu dels ronçons, del fèrge, ni pahidó; viurèu sempre sans y bons si en totes les ocasions, y al menjar, feu ús diari de l'Aigua de Sant Hilari.

ARTICLES DE VIATJE

Els més forts, lleugers y barats, són els del carrer del Duch de la Victòria, 5, c. Canuda

Píndoles antiolorótiques "Casadesús"

185 ANYS D'EXIT 851 Clorosis, pobresa de sanch, desarreglos periòdics. 2 pessetes cap a

en centres d'especialitat y en la Antiga Farmacia Casadesús del Doctor **QUIXAET**.—Arch del Teatre, 21 Barcelona.

¿Les millors bicicletes? "SANROMA"

Balmes, 82
BARCELONA

MIQUEL HORTA

FÀBRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 3 (prop del carrer Avinyó). — **BARCELONA**

LA IRUPCIÓ FRANCESA AL MARROCH

—¡Merces signum donades a Alh! ¡Ara, al menys, ab l'intervenció francesa, tindrem l'agricultura protegida!

